

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1333/2564

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ โจทก์ นาย ธ.โจทก์ร่วม นางสาว ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.อ. มาตรา 96, ป.วิ.อ. มาตรา 253

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์และโจทก์ร่วมบรรยายฟ้องว่า เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2558 จำเลยทั้งสามร่วมกันนำรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินซึ่งเป็นเอกสารปลอมไปใช้แสดงต่อโจทก์ร่วมว่า ที่ดินพิพาทมีราคาประเมิน 7,530,000 บาท ทำให้โจทก์ร่วมหลงเชื่อ จึงได้ตกลงกับจำเลยทั้งสามและซื้อที่ดินแปลงนี้จากเจ้าของที่ดิน แต่เมื่อข้อเท็จจริงจากทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยที่ 1 เพิ่งส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเอกสารปลอมให้แก่โจทก์ร่วมเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2558 หลังจากที่มีการจดทะเบียนซื้อขายแล้ว บ่งชี้ชัดว่า เหตุที่โจทก์ร่วมตัดสินใจซื้อที่ดินในวันที่ 20 มีนาคม 2558 ในราคา 3,840,000 บาท หามีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินดังกล่าวไม่ และการที่โจทก์ร่วมให้จำเลยที่ 1 ส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินให้แก่โจทก์ร่วม ซึ่งรายงานดังกล่าวลงวันที่ 11 มิถุนายน 2558 อันเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับที่โจทก์ร่วมทราบความจริงว่าซื้อที่ดินผิดแปลงแล้ว ทำให้เชื่อว่าโจทก์ร่วมเร่งรัดจำเลยที่ 1 ให้ส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินของที่ดินที่ซื้อผิดแปลงมาให้แก่โจทก์ร่วม ด้วยประสงค์จะทราบมูลค่าที่ดินแปลงที่ซื้อผิดมาเพื่อประเมินความเสียหายอันเกิดขึ้นจากความผิดพลาดในการซื้อที่ดินเป็นข้อสาระสำคัญ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินปลอมที่นำมาใช้อ้างต่อโจทก์ร่วมอันพิจารณาได้ความเช่นนี้ จึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่โจทก์และโจทก์ร่วมบรรยายในฟ้อง ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่เกิดการกระทำความผิดและวัตถุประสงค์ของการใช้รายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินปลอม ซึ่งข้อแตกต่างดังกล่าวถือได้ว่าเป็นข้อสาระสำคัญเนื่องจากการกระทำความผิดคนละวันเวลาและมีพฤติการณ์ในการกระทำความผิดไม่เหมือนกันอันอาจเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู่ได้ กรณีจึงต้องยกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมในความผิดฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอมตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 264, 268, 341 และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน 1,840,000 บาท แก่ผู้เสียหาย และนับโทษของจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3200/2558 ของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 3 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อระหว่างพิจารณานายธวัชชัย ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชดเชย ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 2,530,833.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 2,000,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสามให้การในคดีส่วนแบ่งทำนองเดียวกัน ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83, 264 (ที่ถูกลบ) มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264

วรรคแรก (เดิม) ประกอบมาตรา 83) จำคุกคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสามมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 (เดิม) ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 3 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 5 ปี จำเลยที่ 2 จำคุก 3 ปี นับโทษของจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษในคดีอาญา หมายเลขดำที่ 3200/2558 ของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน 1,840,000 บาท แก่โจทก์ร่วม ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก และยกคำร้องขอในคดีส่วนแพ่งของโจทก์ ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ หลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนคำร้องทุกข์สำหรับจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่า คดีนี้เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เป็น คดีอาญาความผิดต่อส่วนตัวและยังไม่ถึงที่สุด เมื่อโจทก์ร่วมถอนคำร้องทุกข์ สิทธินาคดีอาญามา ฟ้องยอมระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) จึงให้จำหน่ายคดี สำหรับจำเลยที่ 1 เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เสียจากสารบบความ และยอมทำให้คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์ที่ให้จำเลยที่ 1 คืนเงินแก่ผู้เสียหายตกไปด้วย ส่วน ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก มิใช่ ความผิดต่อส่วนตัว มิได้เป็นอันระงับไปเพราะเหตุที่โจทก์ร่วมถอนคำร้องทุกข์ด้วย จึงให้ดำเนิน กระบวนพิจารณาต่อไป ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก (เดิม), 83 และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 (เดิม) ประกอบมาตรา 83 เสียด้วย จำหน่ายคดีสำหรับจำเลย ที่ 1 เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ออกเสียจากสารบบความ ยกคำ ขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน 1,840,000 บาท แก่ผู้เสียหาย (โจทก์ร่วม) นอกจากที่แก้ไข เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ความผิดฐานร่วมกันปลอม เอกสาร ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิด ฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอมสำหรับจำเลยที่ 2 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ และสำหรับจำเลยที่ 1 ไม่ มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา คดีจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ตามลำดับ นอกจากนั้น ความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงสำหรับจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำสั่งให้ จำหน่ายคดีเนื่องจากโจทก์ร่วมถอนคำร้องทุกข์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมใน ประการแรกว่า จำเลยที่ 3 มีความผิดฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอม กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 มีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยในส่วนของ ความผิดฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอมสำหรับจำเลยที่ 3 เสียก่อน ในข้อนี้ โจทก์และโจทก์ร่วม บรรยายฟ้องในข้อ 1 (ข) สรุปสาระสำคัญได้ว่า เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2558 จำเลยทั้งสามร่วมกันนำ รายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเอกสารปลอมไปใช้แสดงต่อโจทก์ร่วมว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 24932 เนื้อที่ 1 ไร่ 3 งาน 53 ตารางวา มีราคาประเมิน 7,530,000 บาท ทำให้โจทก์ร่วมหลงเชื่อ จึง ได้ตกลงกับจำเลยทั้งสามและซื้อที่ดินแปลงนี้จากเจ้าของที่ดิน ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย แก่โจทก์ร่วม และบริษัท อ. ซึ่งถูกแอบอ้างว่าเป็นผู้จัดทำเอกสารรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ดังกล่าว ดังนี้ จากคำฟ้องดังกล่าวแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ในวันที่ 20 มีนาคม 2558 ซึ่งโจทก์ และโจทก์ร่วมนำสืบว่าโจทก์ร่วมมอบอำนาจให้นายเฉลิมชัยไปจดทะเบียนรับซื้อที่ดินแปลง ดังกล่าวจากเจ้าของที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาคลองหลวง ในราคา 3,840,000 บาท สืบเนื่องจากโจทก์ร่วมเชื่อรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเอกสารปลอมที่จำเลยที่ 1

และที่ 3 นำมาแสดงต่อโจทก์ร่วมว่าที่ดินมีราคาสูงถึง 7,530,000 บาท เป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหาย เพราะความจริงแล้วที่ดินแปลงดังกล่าวมีราคาประเมินเพียงตารางวาละ 5,500 บาท คิดทั้งแปลงเป็นเงิน 4,141,500 บาท เท่านั้น อย่างไรก็ตามในทางพิจารณากลับได้ความว่าจำเลยที่ 1 เพิ่งส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเอกสารปลอมให้แก่โจทก์ร่วมเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2558 หลังจากที่มีการจดทะเบียนซื้อขายแล้วทางแอปพลิเคชันไลน์บนโทรศัพท์เคลื่อนที่ บ่งชี้ชัดว่า เหตุที่โจทก์ร่วมตัดสินใจซื้อที่ดินในวันที่ 20 มีนาคม 2558 หามีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินซึ่งเป็นเอกสารปลอมดังกล่าวไม่ หากได้ความจากที่โจทก์ร่วมและนายเฉลิมชัยเบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วมสอดคล้องกันว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นน้องสะใภ้ของโจทก์ร่วมขอร้องให้โจทก์ร่วมช่วยซื้อที่ดินแปลงดังกล่าวไว้ก่อน เนื่องจากที่ดินมีราคาสูง และบอกว่าอีก 6 เดือน ข้างหน้า จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นเพื่อนกับจำเลยที่ 1 จะมาขอซื้อที่ดินแปลงนี้คืนจากโจทก์ร่วมในราคา 4,320,000 บาท เพื่อนำไปใช้สร้างโรงงาน อันจะทำให้โจทก์ร่วมได้ผลตอบแทนจากส่วนต่างของราคาที่ดิน ทั้งโจทก์ร่วมและนายเฉลิมชัยต่างคนต่างไปดูที่ตั้งของที่ดินแปลงนี้ตามสภาพวาดแผนที่ซึ่งจำเลยที่ 1 ส่งให้โจทก์ร่วมทางแอปพลิเคชันไลน์แล้ว เห็นตรงกันว่า เป็นทำเลที่ดีโดยที่ดินถมแล้วอยู่ติดถนนใหญ่ ใกล้กับห้างสรรพสินค้า ล. มีทางเชื่อมเข้าออกจากทางหลวงพิเศษ (มอเตอร์เวย์) การเดินทางสะดวก และมีบ้านเรือนปลูกอยู่ใกล้เคียงหลายหลัง จึงน่าจะมีความกับทั้งคุ้มค่าและปลอดภัยหากจะรับซื้อไว้ ดังนั้น โจทก์ร่วมจึงตกลงซื้อที่ดินแปลงนี้ตามที่จำเลยที่ 1 ร้องขอ หามีตอนใดที่โจทก์ร่วมเบิกความว่าจำเลยที่ 1 จะต้องนำเอกสารรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินของที่ดินมาแสดงต่อโจทก์ร่วมเสียก่อนเพื่อการตัดสินใจแต่อย่างใด ทั้งนี้ ยังได้ความต่อไปว่า หลังจากจดทะเบียนซื้อขายราว 2 เดือน โจทก์ร่วมทราบจากการตรวจสอบรังวัดที่ดินที่ซื้อมาพบว่าเป็นคนละแปลงกับที่ดินที่โจทก์ร่วมและนายเฉลิมชัยเคยไปดู กลับกลายเป็นว่าที่ดินแปลงที่ซื้อมาอยู่ในทำเลที่ไม่ดี ไม่ได้ถมดิน มีหนองน้ำ สภาพเป็นป่ารก ถนนทางเข้ามีขนาดเล็ก ไม่ค่อยมีบ้านเรือนประชาชน การเดินทางลำบาก จนกระทั่งครบกำหนดวันที่ 20 กันยายน 2558 ซึ่งจำเลยที่ 2 ตกลงจะซื้อที่ดินแปลงเดียวกันนี้ต่อจากโจทก์ร่วม จำเลยที่ 2 ก็ไม่มาติดต่อกับโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมสนทนาทางแอปพลิเคชันไลน์กับจำเลยที่ 1 ในเรื่องดังกล่าว จากนั้น วันที่ 24 กันยายน 2558 จำเลยที่ 1 จึงส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินของที่ดินแปลงที่ซื้อมาให้แก่โจทก์ร่วมทางแอปพลิเคชันไลน์ ดังนี้ เมื่อตรวจสอบรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินดังกล่าวปรากฏว่าลงวันที่ 11 มิถุนายน 2558 อันเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับที่โจทก์ร่วมทราบความจริงว่าซื้อที่ดินผิดแปลงแล้ว ทำให้เชื่อว่าโจทก์ร่วมเร่งรัดจำเลยที่ 1 ให้ส่งรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินของที่ดินที่ซื้อผิดแปลงมาให้แก่โจทก์ร่วม ด้วยประสงค์จะทราบมูลค่าที่ดินแปลงที่ซื้อผิดมาเพื่อประเมินความเสียหาย อันเกิดขึ้นจากความผิดพลาดในการซื้อที่ดินเป็นข้อสาระสำคัญ ฉะนั้น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินปลอมที่นำมาใช้อ้างต่อโจทก์ร่วมอันพิจารณาได้ความเช่นนี้ จึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่โจทก์และโจทก์ร่วมบรรยายไว้ในฟ้อง ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่เกิดการกระทำความผิดและวัตถุประสงค์ของการใช้รายงานประเมินมูลค่าทรัพย์สินปลอม ซึ่งข้อแตกต่างดังกล่าวถือได้ว่าเป็นข้อสาระสำคัญเนื่องจากการเป็นกระทำความผิดคนละวันเวลาและมีพฤติการณ์ในการกระทำความผิดไม่เหมือนกันอันอาจเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้อย่างไรก็ตาม โจทก์และโจทก์ร่วมสำหรับจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอมนี้เสียตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมสำหรับจำเลยที่ 3 มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้อง

วินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมในประการสุดท้ายมีว่า คดีโจทก์และโจทก์ร่วมในความผิดฐานฉ้อโกง สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 จากที่ร่วมกันหลอกลวงนำที่ดินโฉนดเลขที่ 24932 ซึ่งมีใช้ที่ดินซึ่งตกลงซื้อขายกันแต่แรก มาขายให้แก่โจทก์ร่วมโดยทุจริตขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ ข้อนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมบรรยายฟ้องสรุปสาระสำคัญได้ว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันหลอกลวงโจทก์ร่วมด้วยการนำที่ดินโฉนดเลขที่ 24932 อันมีใช้ที่ดินแปลงที่ตกลงซื้อขายกันแต่แรก มาขายให้แก่โจทก์ร่วม โจทก์ร่วมหลงเชื่อว่าเป็นที่ดินแปลงเดียวกัน จึงจดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าวไว้ในราคา 3,840,000 บาท และชำระเงินให้แก่เจ้าของที่ดินเป็นเงิน 2,000,000 บาท ส่วนอีก 1,840,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งรับไว้โดยทุจริต ดังนี้ จึงเป็นกรณีที่โจทก์และโจทก์ร่วมยืนยันในข้อเท็จจริงอันตนอาศัยเป็นหลักในการกล่าวหาว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 มีเจตนาำที่ดินผิดแปลงมาจดทะเบียนขายให้แก่โจทก์ร่วมอันถือเป็นการฉ้อโกงโจทก์ร่วม จึงมีผลเท่ากับว่าโจทก์ร่วมไม่มีความประสงค์จะซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 24932 มาตั้งแต่ต้น สมดังที่โจทก์ร่วมเบิกความตอบโจทก์ถามถึงไต่สวนหนึ่งว่า หากทราบว่าที่ดินที่ซื้อขายกันไม่ใช่ที่ดินแปลงที่โจทก์ร่วมและนายเฉลิมชัยเคยไปคูที่ตั้ง โจทก์ร่วมก็จะไม่รับซื้อ และภายหลังเมื่อจดทะเบียนซื้อขายกันในวันที่ 20 มีนาคม 2558 แล้วประมาณ 2 เดือน โจทก์ร่วมค่อยทราบว่าเป็นที่ดินคนละแปลงกัน โจทก์ร่วมไวยวายและต่อว่าจำเลยที่ 1 กรณีเช่นนี้ ย่อมต้องถือว่าในทันทีที่โจทก์ร่วมทราบว่าซื้อที่ดินผิดแปลงมา โจทก์ร่วมได้รู้แล้วว่าถูกจำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันหลอกลวงดังข้อกล่าวหาในฟ้องซึ่งโจทก์และโจทก์ร่วมยืนยันพฤติการณ์กระทำความผิดของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไว้ข้างต้น โจทก์ร่วมจะฎีกาอ้างว่า เมื่อทราบเรื่องที่ซื้อที่ดินผิดแปลงจากนายเฉลิมชัย โจทก์ร่วมบอกนายเฉลิมชัยว่าไม่เป็นไร เดี่ยวจำเลยที่ 2 ก็มาซื้อกลับไป ในวันที่ 20 กันยายน 2558 ตามที่ตกลงกันไว้ในหนังสือสัญญาจะซื้อจะขายเป็นการแสดงว่าโจทก์ร่วมยังหวังว่าจำเลยที่ 2 จะปฏิบัติตามสัญญา กรณีเป็นการไม่แน่ชัดว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 จะหลอกลวงโจทก์ร่วมหรือไม่ อายุความจึงยังไม่เริ่มต้นนับนั้นหาได้ไม่ เพราะหากโจทก์ร่วมไม่ใส่ใจเรื่องที่ซื้อที่ดินผิดแปลงย่อมแสดงว่าโจทก์ร่วมไม่ถือว่าการที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันขายที่ดินผิดแปลงเป็นการฉ้อโกงโจทก์ร่วมมาแต่ต้น หากแต่ความต้องการของโจทก์ร่วมก็คือให้จำเลยที่ 2 มาดำเนินการซื้อที่ดินจากโจทก์ร่วมตามสัญญาที่ทำไว้ต่อกันเท่านั้น ดังนี้ เมื่อในที่สุดแล้วปรากฏว่าจำเลยที่ 2 บ่ายเบี่ยง กรณีก็เป็นเรื่องของการผิดสัญญาในทางแพ่ง โจทก์ร่วมจะย้อนกลับไปถือเอาว่าการรับซื้อที่ดินผิดแปลงของตนเป็นการถูกฉ้อโกงอีกมิได้ เช่นนี้ เมื่อตามคำฟ้องของโจทก์และโจทก์ร่วมยืนยันข้อเท็จจริงชัดเจนแล้วว่า การนำที่ดินผิดแปลงมาขายให้แก่โจทก์ร่วมถือเป็นการฉ้อโกง ฉะนั้น เมื่อโจทก์ร่วมทราบเรื่องดังกล่าวเมื่อให้นายเฉลิมชัยดำเนินการรังวัดตรวจสอบที่ดินหลังจากวันจดทะเบียนซื้อขายประมาณ 2 เดือน ด้วยเหตุนี้ อย่างช้าที่สุดในช่วงปลายเดือนพฤษภาคม 2558 ก็ต้องถือว่าโจทก์ร่วมรู้แล้วว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งลงลายมือชื่อเป็นผู้ซื้อที่ดิน และจำเลยที่ 3 ซึ่งลงลายมือชื่อเป็นพยานในหนังสือสัญญาจะซื้อจะขาย ร่วมกันหลอกลวงนำที่ดินผิดแปลงมาขายให้แก่โจทก์ร่วม เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เป็นความผิดอันยอมความได้ โจทก์ร่วมจึงต้องร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด มิฉะนั้น คดีเป็นอันขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 โจทก์ร่วมรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตั้งแต่ช่วงปลายเดือนพฤษภาคม 2558 แต่โจทก์ร่วมเพิกเฉยความร้องทุกข์เมื่อเดือนธันวาคม 2558 จึงเกินกำหนดเวลาสามเดือนแล้ว คดีโจทก์และโจทก์ร่วมย่อมขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วม สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงและยกคำขอให้คืนเงินแก่โจทก์ร่วมมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 253 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "คำขอของผู้เสียหายขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนมิให้เรียกค่าธรรมเนียม" ที่โจทก์ร่วมชำระค่าขึ้นศาลในคดีส่วนแพ่งและศาลชั้นต้นรับมาจึงเป็นการไม่ชอบ ต้องคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาให้โจทก์ร่วม พิพากษายืน แต่ให้คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาทั้งหมดให้แก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธนสิทธิ์ นิลกำแหง · สนธิศาสตร์ เจตนัรวราพงศ์ · ชูดิษฐ์ ตันทวีวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1333/2564>